

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16602/2024
21.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник Ратко Корлат адвокат из ... , против тужене Републике Србије - Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11177/19 од 18.01.2024. године, у седници одржаној 21.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11177/19 од 18.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 11177/19 од 18.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4977/18 од 30.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 98.573,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 26.03.2018. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 61.186,00 динара са законском затезном каматом почев од дана стицања услова за извршност одлуке па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 11177/19 од 18.01.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је наведена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати износ од 98.573,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2018. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне одлуке о трошковима поступка тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права. У ревизији се позива на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Из цитиране одредбе члана 441. став 1. Закона о парничном поступку произилази да су законом прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. истог закона. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Применом института изузетне дозвољености ревизије не могу се разматрати процесна питања.

Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Наводима ревизије износи се схватање о потреби усаглашавања судске праксе по питању права да се посебном тужбом потражује законска затезна камата на трошкове парничног поступка досуђене у ранијој парници, у ситуацији када је у време доношења првостепене пресуде на снази био Закон о извршном поступку који је одредбом члана 35. став 2. омогућавао извршном повериоцу да у извршном поступку потражује законску затезну камату на досуђене трошкове парничног поступка, а у време правноснажности односно извршности у примени био Закон о извршењу и обезбеђењу који није предвиђао такву могућност за извршног повериоца.

У овој правној ствари, побијаном пресудом није одступљено од становишта заступљеног у пракси ревизијског суда да се законска затезна камата на одређени износ трошкова парничног поступка може тражити само у парници у којој су ти трошкови настали и не може бити предмет главног захтева посебне парнице (решење Врховног касационог суда Рев.16215/2022 од 08.12.2022. године). Захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка представља акцесорно потраживање које се може остварити у парници у којој су трошкови настали, под условом да је такав захтев постављен у складу са правилима прописаним Законом о парничном поступку. У ситуацији када камата на парничне трошкове није била тражена у претходно вођеној и окончаној парници, ово по природи акцесорно потраживање не може се остварити као предмет посебног тужбеног захтева.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

У овој парвној ствари тужба је поднета 26.03.2018. године, а вредност предмета спора износи 98.573,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, то је ревизија недозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или је означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Према изнетом, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић